

Slum na Haiti vstává. Lékaři bez hranic jdou do práce a nemusejí se bát procházet přímo mezi lidmi.

JDU NA TO

12. října 2010, 5. den

Noc byla fantastická. Přestože jsem spal a hlavně se celkem dobře vyspal, vlastně jsem byl pořád vzhůru. Překvapivě mi ale vůbec nevadila hudba, kterou si pouští Haitani z vedlejšího tábora. Teda hudba – srágoři to jsou. Když se na to ovšem člověk naladí, klidně usne. Co mě ale vztyčilo do pozoru? Blesk a hrom jako kráva. V noci přišla bouřka a podle mě to muselo prásknout někde těsně vedle a několikrát ještě v bezprostřední blízkosti. Hned jsem si vzpomněl, jak Jean-Baptiste popisoval nedávný případ, kdy blesk někde blízko tábora sejmul 6 lidí najednou. 4 přežili.

Bydlely s námi tarantule a bály se víc ony nás než my jich, velikostí dosahovaly dlaní dospělého člověka.

Když jsem se trochu uklidnil a bouřka odešla, začali kohouti. Nechápu to, vypadají, že mají posunutý čas stejně jako já, když o půlnoci místního času začali kokrhát. Pak sem tam táborem někdo prochrápnul, cikády řvaly jako krávy, občas někdo prošel močit. Taky jsem celou noc čekal nějaký tarantule. Prý se hodně rády tulí. Když vcházím do stanu, pěkně zdravím: *Bonsoir, tarantulas! Get out, everybody!* Zatsakr, krkovička!

MOJE PRVNÍ VIZITA

Ráno jsem se připojil k JB a šli jsme na moji první vizitu. Předem nutno říci, že tak jak jsem byl ráno otrávenej, večer jsem na to úplně změnil názor. Proč?

Systém je takový: Ráno se normálně projde kolem všech lůžek, prostě vizita. Protože byl z rána v nemocnici naložený pacient s průstřelem břicha, začali jsme s ním. Mladý Haitan, který měl vstřel v oblasti mezogastria a výstřel v oblasti levého bedra.